

Onverklaarbaar mysterieus

*Onverklaarbaar
mysterieus*

Soms gebeurt er iets wat niemand kan verklaren

Ruben J. Gazet

Onverklaarbaar mysterieus

Onverklaarbaar mysterieus (E-book isbn: 9789403720258)

Auteur: Ruben J. Gazet

Omslagfoto: GerLar Books/ol.about.art

Cover bewerking: GerLar Books

Ontwerp binnenwerk: GerLar Books

Facebook.com/rubengazet

Instagram.com/rubengazet

In eigen beheer uitgebracht bij GerLar Books

Copyright © 2023 Ruben J. Gazet

Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd, gedistribueerd, of overgedragen in welke vorm of op welke wijze dan ook, inclusief fotokopieën, opnamen, of andere elektronische of mechanische methoden, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever/auteur, behalve in het geval van korte citaten opgenomen in kritische recensies en bepaalde andere niet-commerciële toepassingen toegestaan door de auteurswet. Voor verzoeken om toestemming, neemt u contact op met de auteur of uitgever. Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personages berust op louter toeval.

Eerder uitgegeven:

2007: Monique in Snoepland (kinderboek 8+)

2008: De computertovenaar (kinderboek 8+)

2008: Van songtekst naar gedicht (gedichtenbundel)

2009: Kanoekie de berenprins (kinderboek 3+)

2011: Shadowgate: De vloek van Necropolis (jeugdboek)

2011: De leuke banden bende (jeugdboek)

2016: Duh... Ik ben een basset!

2016: Duh... I'm a Basset Hound!

2020: Duh... Ik ben ook een basset!

2020: Duh... I'm a Basset Hound 2

Verwacht in 2024:

Inexplicable Mysterious (ook in E-book)

Zolorion (Sci-Fi & Fantasy)

Griezelig eng (jeugdboek)

Inhoud

- Voorwoord
- 1-De geest in de klok
 - 2-Circus Street 666
 - 3-Voltooid verleden tijd
 - 4-Hebzucht is de wortel van alle kwaad
 - 5-Uitlaatgas
 - 6-De verkeersregelaar
 - 7-Ghosts on Ground Zero
 - 8-Het archief
 - 9-De vagebond
 - 10-Apachetranen
 - 11-Vers van de pers
 - 12-Gedachtekracht
 - 13-Het moeras van groen
 - 14-Mickey
 - 15-De chimpansee
 - 16-Een ongenode gast
 - 17-Het schimwezen
 - 18-De oude bibliothecaris
 - 19-Epicentrum van de dood
 - 20-Bewonder jouw dromen
 - 21-Het labyrint
 - 22-Adoremus Diabolum
 - 23-Gevangen in een tijdloze nacht
 - 24-Een zware last
 - 25-De weg met de fluisterende wilgen
 - 26-De voucher
 - 27-Gedane zaken nemen geen keer
 - 28-De donatiebox
 - 29-Benjamin Draven
 - 30-What You See Is What You Get
 - 31-De vloek van Vermeer
- Nawoord

De behoefte aan mysterie is nu eenmaal groter dan de behoefte aan een antwoord.

Ken Kesey – One Flew Over the Cuckoo's Nest

Voorwoord

Voordat je vol verwachting begint met het lezen van dit boek, wil ik graag beginnen met het delen van wat informatie over spoken en geesten. Omdat ik er zelf ook maar weinig over wist, heb ik uiteraard veel research moeten doen. Wat ik geleerd heb van deskundigen is dat er wel degelijk een verschil is tussen deze twee fenomenen. Deze experts beweren namelijk dat een geest een overledene is die in de hemel is. Als een overledene eenmaal in het licht is overgegaan, kan hij de verschillende astrale niveaus bezoeken en heen en weer reizen in tijd en ruimte. Als je bijvoorbeeld droomt over een dierbare overledene, zal deze persoon je waarschijnlijk bezoeken, zoals wat er met mijn wijlen schoonmoeder gebeurde. Toen zij een jonge vrouw was, trof zij eens een geest aan in haar slaapkamer, zittend in een stoel. Ze sloot een paar seconden haar ogen en toen ze weer keek, boog de geest zich over haar heen en verdween. Ze dacht dat het haar vader was, en heeft deze entiteit daarna nooit meer teruggezien.

Een spook daarentegen is een persoon die is overleden, maar niet is overgegaan naar het licht. Volgens deskundigen is er een plaats tussen hemel en aarde die eruitziet en aanvoelt als de aarde, waardoor sommige overledenen het verschil niet kunnen zien en niet beseffen dat ze gestorven zijn. Dit is vaak het geval na een traumatische of onverwachte dood. Ze zien ons op dezelfde manier als wij elkaar zien, maar kunnen vaak niet met ons communiceren. Spoken kunnen ook overleden mensen zijn die bang zijn voor God en hun fouten niet onder ogen durven te zien.

Ik heb eens een interessant artikel gelezen over een onderzoek van de universiteit van Durham, dat een verband aantoonde tussen

het drinken van koffie en het zien van geesten. Mensen die minstens zeven koppen koffie per dag drinken, bleken driemaal zoveel kans te hebben om geesten te zien of stemmen te horen, dan mensen die slechts één kop koffiedrinken. Echter, het is mogelijk dat niet de koffie, maar stress aanleiding geeft tot hallucinaties. Het kan ook gewoon toeval zijn dat gestreste mensen meer koffiedrinken.

Er zijn enkele technieken om erachter te komen of de geest die je ziet echt is of niet. Je moet minstens tien seconden naar de geest of spook kunnen kijken. Schaduwen die je uit je ooghoek ziet, tellen niet mee. Je kunt je ook door de kamer bewegen en de geest vanuit verschillende hoeken bekijken. Zo verandert je perspectief en kun je veel beter het verschil zien tussen een bizarre schaduw en een echt paranormaal verschijnsel.

Een alternatieve methode is om een vinger voor je ogen te houden en je daar een tijdlang op te concentreren. Als je de geest twee keer ziet, zou dit kunnen duiden op een tastbaar object. Het is echter wel belangrijk om kritisch te blijven bij het waarnemen van geesten of spoken die zich voordoen vlak voordat je in slaap valt of net na het ontwaken. Dit soort ervaringen kunnen namelijk te wijten zijn aan hypnagogische hallucinaties.

Mijn advies zou zijn om een foto of een video te maken. Het is maar al te gemakkelijk om je fantasie de vrije loop te laten als er iets vreemds gebeurt. Als je dan geluk hebt en andere mensen de bizarre verschijnselen ook hebben gezien, of als je waarneming zich meer dan eens heeft voorgedaan, kun je de geest misschien serieus gaan nemen. Daarnaast is het verstandig om zoveel mogelijk details over de verschijningen op te schrijven die jij je kunt herinneren. Beschrijf bijvoorbeeld in welke kamer de meeste gebeurtenissen plaatsvinden, en wat je precies hebt gezien. Mocht je op dat moment vrienden of familieleden over de vloer hebben, vraag dan of en wat zij hebben gezien en waar? Wellicht kom je er dan wel achter dat er een logische verklaring is voor wat er gebeurt.

Zo niet, dan krijg je wellicht aan de hand van je gedocumenteerde informatie een veel duidelijker beeld van welk deel van het huis moet worden aangepakt. Het is belangrijk om kritisch te blijven en alle mogelijke verklaringen te overwegen, zodat je er zeker van kunt zijn of het echt een spook is of niet. Daarnaast kan het ook nuttig zijn

om hulp te zoeken van een parapsycholoog of een medium om meer informatie te verkrijgen over de geest of spook die je ziet. Zij kunnen je zeker helpen om de achtergrond van de geest te achterhalen en eventuele boodschappen of berichten te ontcijferen die de geest je probeert te geven. Aan de andere kant is het van belang te beseffen dat niet alle geesten of spoken negatieve intenties hebben. Sommige geesten kunnen beschermende engelen zijn die over je waken en je door het leven begeleiden. Anderen kunnen eenvoudigweg op zoek zijn naar gezelschap en avontuur, zonder kwade bedoelingen.

Als je dus ooit een verschijning van een spook of geest ervaart, is het van essentieel belang om rustig te blijven en angst niet te laten overheersen. Onthoud dat geesten geen schade kunnen aanrichten, tenzij je dat toestaat. Probeer te begrijpen wat de geest mogelijk probeert over te brengen en aarzel niet om hulp te zoeken als je dat nodig acht.

Ik hoop dat je vannacht rustig zult slapen.

Ruben J. Gazet

De geest in de klok

Wanneer een auteur het eerste verhaal in zijn boek wijdt aan een persoonlijke, onverklaarbare ervaring, kan dit op het eerste gezicht misschien egocentrisch overkomen, als een truc om zijn werk te promoten. Daarom wil ik meteen benadrukken dat dit geenszins mijn intentie is geweest. Mijn ervaring met het bovennatuurlijke heeft echter wel aanzienlijk bijgedragen aan het schrijfproces van dit boek.

Het idee om dit boek te schrijven ontsproot uit mijn verbeelding ergens in de zomer van 2021. Ongeveer een half jaar na de aankoop van mijn huidige woning, raakte ik in gesprek met mijn toenmalige buurvrouw Amy over veel nietszeggende koetjes en kalfjes. En toen wierp ze plotseling een heel opmerkelijk verhaal over de schutting die niets met het eerdergenoemde vee te doen had.

Vol enthousiasme liet ik mijn schoffel en handschoenen vallen en drong aan op meer details. Amy vertelde me dat haar man Bill vijf

jaar eerder was overleden en dat – en nu komt het – er bij haar thuis onverklaarbare gebeurtenissen plaatsvonden. Met andere woorden: het spookte daar.

Als reactie op Amy's verhaal liet ik haar meteen weten dat haar ervaringen me enorm zouden helpen bij het schrijven van mijn nieuwe boek. Ze keek verbaasd op en informeerde naar het genre. Ik deed enthousiast mijn net bedachte plan om een horror- en mysterieboek te schrijven, en nadat ze dit hoorde, begon Amy pas echt in detail te treden over Bill en wat er zich voor en zelfs na zijn overlijden afspeelde. Op dat moment nam ik haar verhalen met een korreltje zout, maar ik noteerde haar woorden, omdat ik dacht dat hier wel eens een boeiend verhaal uit zou kunnen voortkomen. Nou, ik heb het aan den lijve ondervonden. En het ging als volgt:

Na het overlijden van Bill hoorde Amy vreemde geluiden in haar huis. Het speelgoed van haar kleinkinderen leek tot leven te komen en er werd een reeks enge geluiden het donker in gestuurd die haar deed huiveren. Ze durfde niet te kijken en trok de dekens over haar hoofd. Op andere momenten had ze het gevoel dat er iemand naast haar lag en een onzichtbare arm over haar heen legde. Het is goed voorstelbaar dat ze lag te trillen als een juffershondje.

Dat het Bill was die deze verschijnselen veroorzaakte, geloofde ik niet. Toen hij nog leefde had Amy hem namelijk gevraagd of hij de twee vazen uit de kast op het aanrecht had gezet. Bill ontkende dit. Als hij de waarheid sprak, zou dat betekenen dat er iets anders aan de hand was in Amy's huis en dat het niets te maken had met Bills overlijden later dat jaar.

De vraag of er een andere dimensie tussen hemel en aarde is kan ik niet beantwoorden, want dat heb ik nog niet als feit waargenomen. Er was wel een moment van déjà vu op een plaats dat ik bezocht voor mijn onderzoek voor dit boek. Op een klein kerkhof ergens in het niemandsland van Groningen, kreeg ik heel even medelijden met de dertig doden die op deze kille, eenzame plek lagen begraven. Het vreemde gevoel dat mij ter plekke overmeesterde vertelde me dat ik hier eerder was geweest. Hoewel het irrationeel is om te denken dat dit misschien in een vorig leven had plaatsgevonden, geloof ik niet in reïncarnatie.

Enkele dagen nadat ik met Amy had gesproken, besloot ik haar te bezoeken om meer te leren over Bill. De gebeurtenissen later die dag zouden ons leven volledig op zijn kop zetten. Amy deelde een opmerkelijk verhaal over de grootvaders klok van Bill, die op de dag na zijn overlijden plotseling begon te slaan en er weer net zo abrupt mee stopte. De klok had al vijf jaar niet meer gelopen, totdat Amy 's nachts werd gewekt door het slaan van de klok. Op het moment dat ze Bills naam riep, stopte de klok er weer onmiddellijk mee.

Ik bood meteen aan om de grote klok te onderzoeken. Hoewel ik er niet zoveel verstand van heb, leek het mij duidelijk dat het gewicht van de slinger ervoor zorgt dat de energie de klok laat lopen. Ik stelde de balans bij die de slinger van het uurwerk regelt en gaf de klok in werkende staat terug aan een dankbare Amy.

Ik wilde net vertrekken toen het uurwerk plotseling een enorme herrie begon te maken. Ik schrok me wezenloos terwijl Amy begon te shaken. Er moest echter een verklaarbare reden te vinden zijn voor het op hol slaan van de klok en ik zocht de fout bij mijzelf. Ik had iets over het hoofd gezien, want klokken repareren was tenslotte niet mijn ding.

Amy durfde zo niet naar bed te gaan en vroeg me de klok opnieuw te controleren omdat die misschien wel bezeten was. Daar had ik zo mijn twijfels over en zei lachend: "Er is niets met dat ding aan de hand, Amy. Kijk, ik ben gewoon vergeten dit schroefje vast te draaien."

Ik dacht dat ik haar hiermee gerust kon stellen, maar had het tot mijn verbazing alleen maar erger gemaakt. Amy begon plotseling wartaal uit te slaan over geesten, spoken en dat soort onzin. Het schroefje liet ik uit mijn hand vallen omdat ik in haar ogen pure angst zag. Toen wist ik dat er iets goed fout zat in dit huis.

"Denk je nog steeds dat het Bill is?" vroeg ik aan Amy die meteen hoofdschuddend naar de klok wees.

Zodra ik me omdraaide, werd ik bruut achteruitgeworpen door een ongekende kracht van energie. Ik sloeg hard tegen de muur terwijl Amy naar de keuken vluchtte. Aangeslagen lag ik op de vloer, oog in oog met een bovennatuurlijke entiteit. Op dat moment beseft ik dat geesten bestonden en ik met een geduchte tegenstander te maken kreeg. Aan Amy had ik niets meer, want zij kon alleen nog

maar jammeren en snikken. Ik moest dit bovennatuurlijke varkentje zelf zien te wassen.

Ondertussen zocht mijn brein verwoed naar een plausibele verklaring en die kwam met een simpele: Amy had de geest zelf op de koffie uitgenodigd. Dat was een mogelijkheid, brein, alleen herinnerde ik me opeens dat ze mij had verteld dat Bill de klok ooit voor een schijntje had gekocht in een plaatselijke antiekwinkel. Om te beginnen, had ik natuurlijk uit kunnen zoeken hoe de klok in die antiekwinkel terecht was gekomen en wat het verhaal erachter was, maar dat zou wel eens heel lang kunnen duren en die tijd had ik eenvoudigweg niet.

De entiteit verdween weer de klok in en ik nam een diepe zucht. Overtuigd dat de geest zich voorlopig had teruggetrokken, stond ik weer op en wierp nog eens een strenge blik naar de klok. Dat ik er niet met een sisser vanaf zou komen, lag natuurlijk in de lijn van verwachtingen. Dat bleek wel toen de wijzers zo snel begonnen te draaien dat mijn ogen ze niet langer konden volgen. De glazen deur van de klok barstte open en de ronde glasplaat vloog als een frisbee richting de keuken. Amy slaakte een vreselijke gil en kon het glas ternauwernood ontwijken door onder de eettafel te duiken. Ik vond het best indrukwekkend voor een vrouw van zeventig.

Instinctief dook ik naar de grond en hoorde ik hoe het glas in duizend stukjes tegen de muur boven mij uiteenspatte. De uurwijzer schoot een seconde later als een pijl langs mijn gezicht en zette zich vast in diezelfde muur. De minutenwijzer raakte wel zijn doel en boorde zich moeiteloos in mijn bovenarm, waar het zich als een schroef vastzette. Drie radertjes wisten zich ook uit de klok te bevrijden en boorden zich als werpsterren in mijn zij en benen. De slinger kwam ook los en bleef iets boven de vloer hangen. Mijn ogen sloten zich als automatisch zodra ik wist dat de slinger als een propeller op mij afkwam met het doel mij te onthoofden. Ik ben de staande schemerlamp nog steeds dankbaar dat hij zich voor mij opofferde.

Desondanks kroop ik kreunend van de pijn naar de eettafel, waar Amy nog steeds lag te bibberen. Toch kreeg ze het voor elkaar om mij met handgebaren duidelijk te maken of ik mijn telefoon bij me

had. Ik haalde het ding met moeite uit mijn broekzak en schoof het over de vloer naar haar toe.

Amy's trillende vingers hadden de grootste moeite om de juiste knoppen te vinden. Door het angstzweet liet ze de telefoon ook een keer uit haar handen glippen, waardoor deze in mijn richting gleed. De entiteit begreep onze bedoeling en staarde even de keuken rond. Omdat hij alle onderdelen van de klok had gebruikt, gooide hij het bestek dat Amy op tafel had laten slingeren in mijn richting. Ik was een gemakkelijk doelwit voor die boze entiteit, alsof ik de eenzame, niet zo snuggere soldaat was die zich door de vijandelijke linies probeerde te tijgeren.

Een vork raakte doel en drong mijn wang binnen. Ondanks mijn precaire situatie was ik erg opgelucht dat een vlijmscherp broodmes tussen mijn benen in het laminaat belandde en niet in mijn kruis. Ik bleef vooralsnog op mijn hoede, maar slikte toch nog hevig toen er drie borden mijn richting op vlogen. Ik dook meteen met mijn neus naar de vloer en dacht er heel even over na om de kruipruimte als schuilplaats te gebruiken. Toen dacht ik weer aan Amy, want ik kon haar niet in haar eentje laten vechten tegen die kwade entiteit.

Dus moest ik me vermannen, vooral nadat ik opmerkte dat Amy haar dochter Sara toch aan de lijn had gekregen. Ze begon uit paniek schreeuwend te vertellen dat er spullen in de hal lagen die we nu nodig hadden. Blijkbaar was Amy goed voorbereid geweest op deze veldslag, maar was ze door de spanning vergeten de wapens binnen handbereik te houden.

"Help ons!" schreeuwde Amy, overstuur door de telefoon. "De buurman en ik houden het hier niet lang meer vol."

Terwijl ook ik smachtend op hulp wachtte en het bloed met liters tegelijk uit mijn wang stroomde, dook de entiteit onder de tafel en sleepte een wanhopig schreeuwende Amy achter zich aan de kamer in. Ze liet de telefoon opnieuw uit haar handen glippen en zodra ik die te pakken kreeg, hoorde ik Sara aan de andere kant van de telefoon tegen haar man roepen dat haar moeder en de buurman in gevaar waren en dat ze niet langer konden wachten.

Hopend dat ze in de buurt woonden, raapte ik nog één keer al mijn moed bijeen en gooide de telefoon naar de entiteit die op het punt stond een zwevende Amy te gaan bezitten. Ik trof doel, hoewel

de telefoon dwars door hem heen vloog en tegen het raam knalde. De entiteit was daar niet van gediend - niet van het raam, maar van zijn doorboring - en liet de arme vrouw vallen. Vervolgens stuurde de eikel de eettafel en stoelen als dolle honden op me af en liet ze tot slot als allesvernietigende bommen op mij vallen. Toen hoorde ik, hevig kreunend van de pijn, de voordeur opengaan.

Een paar seconden later stormden Sara en haar man de keuken binnen. Calvin gooide onmiddellijk een brandende saliestok naar me toe, waarmee ik met mijn laatste krachten begon te zwaaien alsof die gewonde soldaat het niet meer zag zitten tussen de vijandige linies en zich toch maar overgaf. Het had niet veel gescheeld of ik was mijn bewustzijn verloren. Ik kon dan ook nog net waarnemen dat Sara en Calvin alle ramen openzetten en de entiteit diverse malen met een spreuk opdroegen het huis te verlaten.

“Bij deze verwijder ik alle vormen van negativiteit uit dit huis. Bij deze verwijder ik alle vormen van negativiteit uit dit huis.”

Amy had ook weer moed gevonden en schreeuwde met hen mee. “Bij deze verwijder ik alle vormen van negativiteit uit dit huis.”

Dit demonengedoe leek zijn vruchten af te werpen, maar niet voordat de geest nog een laatste keer al zijn pijlen op mij richtte. Terwijl mijn hart uit alle macht met een moker mijn borstkas te lijf ging, bleef de entiteit boven mij hangen. De grapjas kon het niet nalaten om nog één blik vol energiescheuten diep in mijn vlees te boren, voordat hij door een open raam verdween. Er werd meteen met zout gestrooid en toen werd het donker om me heen.

Terwijl ik langzamerhand weer bij mijn positieven kwam, hoorde ik mijn vrouw tegen Amy zeggen dat ik hunkerde naar dit soort onverklaarbare mysteries, en, weet je wat, ze had gelijk. Het zit nu eenmaal in mijn bloed. Waarschijnlijk zal ik - en ik vermoed dat hetzelfde ook voor Amy gold - nooit weten waarom deze bizarre gebeurtenis plaatsvond, of wat het doel van deze poltergeist was. Ik heb niets kunnen vinden waarom juist Amy's huis bezeten was en ik weet zeker dat Bill hier helemaal niets mee te maken had. Alsof ze wist wat er komen ging, had Amy haar dochter en schoonzoon wel van haar waarnemingen verteld, zodat zij precies wisten wat te doen. Zij hebben mij het leven gered, en daar ben ik hun dankbaar voor.

Een halfjaar later verhuisde Amy naar een, hoop ik, veiliger oord, en wacht ik het moment af dat een van mijn nieuwe burens in paniek bij mij binnenstormt voor mijn hulp. Het zou mij niet eens verbazen als de entiteit zich ergens in de buurt schuilhoudt. Misschien heeft die zich wel in een gevaarlijk stuk elektrisch gereedschap genesteld om binnenkort, of misschien pas over vijf jaar, wraak te nemen. Tot dat moment aanbreekt, ga ik mij verdiepen in het bovennatuurlijke en al zijn mysteries. Want soms kan niemand verklaren wat er gebeurt.

Circus Street 666

"Ik waarschuw je! Ga dat huis niet binnen. Het is niet veilig!"

"Je maakt je te veel zorgen, mam. Ik ben geen twaalf meer en dus niet bang voor die Pennywise lookalike."

"Spot niet met die clown, Connor. Hij is levensgevaarlijk. Weet je nog wat ik je ooit vertelde over wat er met mijn broer is gebeurd toen je nog een kind was?"

"Ja, je vertelde me dat het een ongeluk was. Dat oom Leroy van de trap gevallen was of zo."

"Ik heb gelogen, Connor."

"Waarom?" vroeg Connor verbaasd.

"Ik wilde je niet bang maken. Je bent nu achttien, en ik hoop oud en wijs genoeg, dus zal ik je vertellen wat ik weet. Er waren getuigen beweerden dat die clown oom Leroy heeft meegenomen."

"Is dat alles? Nou, daar maak je me niet bang meer mee, mam." Connor keek zijn moeder stoer aan, en zag ineens een traan over haar

wang rollen. "Je kunt me gerust vertellen wat er precies met oom Leroy is gebeurd, mam."

Zijn moeder keek hem strak aan en Leroy zag pure angst in haar ogen. "Die clown, of wie daar ook in dat huis woont, heeft Leroy vermoord, Connor."

Connor schrok van die woorden. "Meen je dat nou serieus?"

"Ja, hij is de duivel, Connor. We hebben niet eens zijn lichaam kunnen vinden."

"De duivel bestaat niet, mam. Ik- "

"Belooft me dat je niet met Shia naar het huis van die clown gaat. Het spookt er." Ze keek Connors vriend waarschuwend aan.

"Tuurlijk," spotte Connor. "Ook spoken bestaan niet, mam."

"Belooft het me, Connor!"

"Oké, oké, mam. Je hoeft niet boos te worden. Ik beloof het," klonk het ongeloofwaardig.

Diezelfde avond stopte Connor zijn auto voor een oud huis. "Hier is het," zei hij. "Dit is het huis waar mijn moeder het vanmiddag over had."

"Ik ben hier niet zo zeker van, man," stamelde Shia.

"Je moeder beweerde dat het er spookt."

"Mijn moeder ziet altijd spoken. Kijk eens naar dat huis. Is het niet geweldig?"

Shia fronste zijn wenkbrauwen. Ooit, zoals oude foto's hadden laten zien, zag dit witgeschilderde Victoriaanse huis op Circus Street 666 er prachtig uit. Tegenwoordig is het een vreselijke ruïne, tragisch zelfs. Een passend huis voor een droevige clown. De grauwe grijze muren waren begroeid met klimop als ondoordringbare barrières. De enige toegang leek de voordeur die scheef in zijn kozijn hing.

De oude boom in de tuin gaf Shia op dit moment de meeste rillingen. De vreemde boom stond daar als een eng, oud, mysterieus wezen dat met zijn lange vingers tegen de ramen tikte. Binnen in het huis was het waarschijnlijk nog erger. Nee, Shia vond dit absoluut geen goed idee. "Je moeder heeft vast gelijk. Ik denk ook dat het hier spookt," zei hij.

"Stel je niet zo aan, man. Je lijkt wel een baby."

Shia zuchtte. "Wat weet jij over dit huis en de clown?"

"De legende begon ergens in de vroege jaren van de vorige eeuw, vertelde mijn moeder. Het gaat over een clown die op een avond per ongeluk een meisje had geraakt tijdens zijn optreden in het circus."

"Hij raakte een meisje?" vroeg Shia verbaasd.

"Ja, met een hamer."

"No way! Je overdrijft zoals je altijd doet," zei Shia.

"Dit keer niet, maat. Dat meisje was toen op slag dood. De week daarna, ging een waarzegster van dit circus naar zijn huis om hem op te zoeken. Volgens mijn moeder was de oma een creepy heks of zo."

Shia keek hem vragend aan.

"Yep, ook daar gelooft ze in. Volgens mijn moeder heeft die vrouw een vloek uitgesproken over het masker dat hij altijd droeg. Sindsdien zijn er zo'n achtenzestig mensen verdwenen die dit huis bezochten."

"Ja, en dat wij nummer negenenzestig en zeventig zullen gaan worden, zal mij niet eens verbazen," zei Shia.

"Wie is er nu aan het overdrijven?"

"Kijk vriend, ik denk dat je moeder gelijk heeft. Ik denk dat we naar huis moeten gaan. Het wordt al laat," zei Shia.

"Ben je een lafaard, Shia?"

"Nee, maar-"

"Relax, man. Het is maar een legende. Een verhaal om kinderen bang te maken. Maar als het waar is wat mijn moeder beweert, dan zullen we dat clownsmasker hier beslist vinden."

"En dan wat?"

Connor haalde zijn schouders op. "We zullen wel zien. Misschien verkopen we het wel op eBay. Kom, volg me!"

Shia schudde verbijsterd zijn hoofd. Aarzelend volgde hij Connor door de krakkemikkige voordeur. Ook hij deed zijn zaklamp aan en constateerde dat de huiskamer inderdaad een puinhoop was, precies zoals hij zich voorgesteld had. Al het meubilair was gesloopt en de binnendeuren ontbraken. Er lagen drie dode muizen op de vloer en een rat knaagde aan een lege doos cornflakes. In de keuken was de afwas beslist al meer dan een eeuw niet gedaan. Het verbaasde Shia zelfs dat de vaat nog niet van het aanrecht was gekropen gezien de overvloedige hoeveelheid schimmel. Ook de trap naar boven had

betere tijden gekend en had misschien wel van schaamte zijn leuning laten vallen. Grote bruine vochtplekken hadden het ooit witgekalkte plafond bijna volledig veroverd. Shia huiverde. Dit huis was eng, heel eng. "Waar moest het masker ook alweer liggen?" vroeg hij, hoewel hij het antwoord kon raden.

"Op zolder, natuurlijk. Waar anders?"

"Het is altijd de zolder. Ben je hier nog steeds zeker van?"

"Stel je niet zo aan, makker," antwoordde Connor terwijl hij de gammele trap betrad.

Shia hoorde even later een deur of luik op de overloop opengaan en zette voorzichtig een voet op de eerste trede. Die kreunde als een oude man. Shia rende met zijn ogen dicht naar boven, terwijl Connor allang op zoek was naar de ingang van de zolder. Die had hij via een trap achter de laatste deur gevonden. Shia liep behoedzaam achter Connor aan naar boven.

Terwijl Connor de ladder beklom en het inklapbare zolderluik opende, onthulde de zolder zichzelf in een zwak, griezelig licht. De enige goede verlichting kwam van zijn bevende zaklamp, die lange, dansende schaduwen wierp over de gebarsten houten vloer. Op zolder hing een verontrustende stilte, enkel doorbroken door het kraken van oude houten balken en zuchtende muren. De bundel van zijn zaklamp veegde over de lege ruimte, maar onthulde geen geheimen, totdat het schijnsel tegen een ingelijste afbeelding aan de muur kaatste. De afdruk toonde een huiveringwekkende scène uit een lang vervlogen circusact: een clown met een dreigende hamer, gevaarlijk dicht bij een angstig klein meisje dat leek te verkeren in doodsangst.

"Dus, de legende is waar," fluisterde Connor, zijn stem bevend van onzekerheid. Op de achtergrond toonde de foto een geschokt publiek. Van één duo was het gezicht vaag, alsof die eruit was gefotoshopt, alleen was dat in die tijd onmogelijk, wist Connor. Hij begon de personen te bekijken en eerst leek er niets afwijkends aan. Maar toen hij beter keek, viel hem iets vreemds op. "Uh? What the heck?" riep hij verbouwereerd.

"Wat is er?" vroeg Shia. "Je ziet eruit alsof je een geest hebt gezien."

Connor keek er met een mond vol tanden naar. Hij kon Shia alleen een knikje in de richting van de foto geven.

Shia wierp een blik op de foto en toen weer op Connor. "Dat is de dodelijke scene waar je moeder het over had. Toch?"

"Dat is het niet. Kijk naar het publiek. Kijk naar hun gezichten."

"Wat moet ik dan zien?" vroeg Shia.

"Ik bedoel, kijk naar hem," antwoordde Connor terwijl hij naar een persoon wees.

"Ja, wat is er met hem?" vroeg Shia.

"Die man... dat is mijn oom Leroy," antwoordde Connor.

"Wat? Maak je weer grapjes?"

Connor pakte zijn mobiele telefoon, tikte op de galerij app en liet Shia een foto van Leroy zien. "Zie je wel," zei hij.

"Wat? Hoe is dat mogelijk?" vroeg Shia verbijsterd.

"Ik heb geen idee. Ik kan me niet herinneren dat mijn moeder me ooit vertelde dat oom Leroy bij dat circus is geweest," antwoordde Connor.

"Dat was hij ook niet." zei Shia.

"Wat bedoel je?" vroeg Connor.

"Kijk eens naar die datum. 27 Januari 1951. Dat is al echt eeuwen geleden," legde Shia uit.

Connor stond plotseling als aan de grond genageld. "Uh? Maar... toen was oom Leroy nog niet eens geboren. Oh, man, dit moet mijn moeder zien. Misschien kan zij het uitleggen." Connor probeerde de foto te pakken, maar die zat vast aan de muur. "Er is geen beweging in te krijgen."

"Je hebt helemaal gelijk," concludeerde Shia terwijl ook hij tevergeefs probeerde de foto van de muur te halen. Op datzelfde moment viel hem een diepe kras in de muur op, links naast de foto. "Schuif de lijst mijn kant eens op."

Connor drukte ertegenaan en het werkte. "Goed gezien, man!" Hij gaf Shia een high-five terwijl er een kleine holte verscheen waarin het artefact lag waarnaar ze zochten.

"Het masker," riepen ze in koor. Euforisch wilde Connor het ding als eerste grijpen, maar trok zijn handen terug toen het masker bewoog. Zijn blik verstarde en binnen een aantal seconden zette het masker zich op diens hoofd vast.

Shia sprong achteruit, struikelde over zijn eigen voeten en viel op zijn achterwerk, hevig geschrokken van de transformatie die voor

zijn ogen had plaatsgevonden. De clown met zijn beruchte hamer had het lichaam van Connor overgenomen en zag er angstaanjagend en moorddadig uit, waarbij Pennywise beslist een lieverdje was.

Zodra de clown met zijn hamer zwaaide, kon Shia geen enkel geluid over zijn lippen krijgen, maar hij had nog net genoeg moed om weg te rollen. De klap van de hamer die naast hem in de houten vloer neerkwam, zorgde ervoor dat honderden splinters als darts door de lucht vlogen. Shia werd door velen ervan geraakt, maar hij verbeet de pijn, realiserend dat hij zo snel mogelijk de zolder moest verlaten. Hij zag zijn kans schoon toen de gruwelijk bouderende clown de hamer uit de vloer probeerde te wrikken. Shia stond op en zonder de zoldertrap te gebruiken, sprong hij naar beneden. Hoewel hij daarbij zijn enkel verstuurde, nam hij dat voor lief. Had hij maar naar Connors moeder geluisterd, dan had hij samen met zijn vriend en een bak popcorn op schoot, veilig naar It kunnen kijken.

Met tranen in zijn ogen stormde Shia de trap af, want de clown zat hem duidelijk alweer op de hielen. Hij hoorde de hamer dan ook regelmatig als een sloopkogel tegen de muren slaan. Shia moest en zou hem voorblijven, want met zo'n hamer was die clown beslist niet zo snel als hij. Met gemak zou hij het beslist tot aan de weg redden en tijd genoeg hebben om weg te rijden. Die oude clown was beslist niet meer de rapste. Zodra hij eenmaal veilig was, zou hij een plan bedenken om Connor van die masker te ontdoen en... toen voelde hij een hevige pijn en werd het donker.

De hamer van de clown had de schedel verbrijzeld, waardoor er een spoor van bloed, botten en hersenen achterbleef. De moordende clown toonde een hatelijke glimlach en greep Shia's lichaam bij de benen. Hij sleepte het lijk langzaam achter zich aan naar buiten en dumpte het lichaam in een groot vat dat zich tussen een tien meter hoge duivelswandelstok en het kreunende huis bevond. De clown vertrouwde erop dat de wortels van de boom met zijn stekelige bast, zoals gewoonlijk hun taak uit zouden voeren en Shia zouden veranderen in compost. Die hadden hun taak nog nooit verzaakt.

De clown keerde terug naar het huis, want er mocht geen spoor van de jongen achterblijven. Mocht de politie onverwachts een inval doen, dan zou alles er verlaten en vervallen uitzien. De opruimklus kostte de clown echter wel meer dan een uur. De stukjes hersenen

bezorgde hem een ware zoektocht, maar hij had ze allemaal kunnen vinden en wegwerken. Daarna was de auto aan de beurt. De clown haalde de sleutels uit zijn broekzak en reed de auto diep het bos achter het huis in. Een dik kwartier later was de auto goed gecamoufleerd. Net als de andere voertuigen die hij in de loop der jaren hier had verstopt, zou ook deze niet gemakkelijk gevonden worden.

De clown keek tevreden om zich heen en keerde terug naar het huis. Eenmaal binnen ging hij direct naar de zolder om te kijken of er een nieuw gezicht op de foto stond. Zodra hij de angst in de ogen van de nieuwe jongen op de foto zag, toverde de clown een brede, gemene glimlach op zijn gezicht. Hij genoot ervan en zei: "Nog één te gaan."

De clown kon zich nog als de dag van gisteren herinneren hoe het publiek hem ooit de stuipen op het lijf had gejaagd. Altijd deed hij zijn best om iedereen te vermaken met zijn grappen en grollen, totdat dat meisje maar bleef gillen van angst. Wie haalde het in zijn hoofd om zo'n angstig kind mee te nemen naar zijn kleine circus? Als clown voelde hij zich gedreven om haar nog wat extra schrik aan te jagen door met zijn hamer op haar af te stormen. Gewoonlijk gebruikte hij die hamer alleen voor een komische act met zijn medeclown.

Helaas verloor de clown zijn evenwicht door de lange veters van zijn te grote schoenen en liet hij per ongeluk de ijzeren hamer los, die het arme meisje aan het hoofd raakte en haar fataal verwondde. Het meisje overleed onmiddellijk. De vader van het meisje was buiten zinnen van woede en riep de menigte op om de clown te lynchen.

De politie, die inmiddels was gewaarschuwd, redde de bedreigde clown uit de handen van de woedende menigte en bestempelde het incident de volgende dag als een ongelukkige samenloop van omstandigheden. De verdachte clown werd diezelfde dag vrijgelaten, maar een dag later alsnog vermoord.

Diezelfde dag nog bezocht een waarzegster het huis aan Circus Street 666 en vervloekte het masker. Op de een of andere manier had ze de vader van het meisje kunnen overtuigen om naar dat huis te komen, omdat ze vermoedde dat hij de moordenaar van de clown was. De oude vrouw had de vader van het meisje verteld dat zij de moeder van de clown was. Ze had ook een foto opgehangen van alle

zeventig bezoekers van die avond, die als primeur voor de foto hadden geposeerd omdat het de eerste voorstelling was. Op die foto waren bijna alle gezichten vervaagd. Alleen die van de clown op het podium en het meisje waren nog zichtbaar.

De vader werd door de gedachtekracht van de vrouw gedwongen om het masker op te zetten, waardoor hij in die afschrikwekkende clown transformeerde. Net als de jongen stierf hij een gruwelijke dood, maar zijn ziel zou pas eeuwige rust vinden als ten minste één nakomeling van alle aanwezigen op die plek zou sterven.

“Zolang jij je ziel niet bevrijd zit je gevangen in het leven van de clown,” had de vrouw gezegd. “De wrede herinneringen van de clown blijven alsmaar door jouw hoofd spoken, tot jij jouw taak hebt volbracht.”

De moeilijkheid om de nakomelingen van alle aanwezigen tijdens de voorstelling te vinden gaf hem de nodige hoofdbreken, tot hij tot zijn grote verbazing ontdekte dat het masker ze wist te vinden. Het liet de onschuldigen met rust. Nee, dat is niet helemaal waar, want iemand moest het masker dragen. Die persoon gebruikte hij om zijn doel te bewerkstelligen. Nog één slachtoffer moest het masker zien te vinden, en dan zou hij eindelijk bevrijd worden van de vloek. Dan kon hij eindelijk weer bij zijn kleine meid zijn. De clown haalde diep adem en trok tevreden het masker af. Hij stopte het terug in de holte en schoof de foto weer op de juiste plek.

Connor viel op de vloer.

De artsen hadden Connor verteld dat hij veel geluk had gehad, maar hij wist wel beter. Zodra Connor zijn ogen sloot, zag hij zichzelf bang en schreeuwend uit het huis van de clown ontsnappen voordat hij bewusteloos op de stoep viel. Hij werd op tijd gevonden door een voetganger die meteen de hulpdiensten inschakelden. Het kwam bij niemand op om het huis aan een inspectie te onderwerpen. De vermissing van Shia bleef onopgelost, maar Connor wist wel beter. Toch leek het hem verstandig om zijn mond te houden, want wie geloofde een jongen die beweerde dat een clown achter dit mysterie zat.

Connor nam een diepe zucht, want hij besefte maar al te goed dat hij dit gruwelijk avontuur alleen maar had overleefd omdat zijn oom Leroy meer dan zeventig jaar geleden al het slachtoffer was geweest

van deze bloedverwantschap. Dat was trouwens de enige connectie tussen de slachtoffers en de zeventig toeschouwers die op het moment van het noodlottige ongeval in het circus aanwezig waren. De man op de foto, waarvan Connor dacht oom Leroy in te herkennen, was Leroy's vader geweest.

Ondanks de angstaanjagende nachtmerries over de clown en zijn hamer, had Connor drie weken later toch nog ergens wat moed gevonden om zijn vriend in het huis te zoeken. Maar eenmaal op zolder wist zijn gevoel hem de gruwelijke waarheid van de foto te vertellen.

Ongeveer een jaar later, vroeg een tienermeisje haar moeder naar een tragisch sterfgeval in het circus. Het meisje was via een link op het internet een artikel tegengekomen over een clown met een hamer. Sindsdien werd ze op een onverklaarbare mysterieuze manier gedwongen om naar zijn huis te gaan. Ter plekke moest ze dan onderzoeken wat er zich ongeveer zeventig jaar geleden in dat huis heeft afgespeeld. Zonder iets tegen haar moeder te zeggen, sloop Cherry, eigenwijs en avontuurlijk, diezelfde avond nog uit het huis van haar ouders. Ze was in de auto van haar vriendin gesprongen om samen de waarheid over de clown met de hamer te achterhalen in het huis aan Circus Street 666.

3

Voltooid verleden tijd

Hier zit ik dan, volkomen verbijsterd, ineengedoken in mijn fauteuil. Voor mij op de salontafel liggen de scheidingspapieren, smachtend naar mijn handtekening. Maar voordat ik deze onheilspellende akte bekrachtig, acht ik het noodzakelijk om u eerst te vertellen wat er zich afgelopen zomer heeft voorgedaan. Misschien, heel misschien, kunt u een oplossing aandragen voor hetgeen mij is overkomen, aangezien ik tot op heden niet in staat ben geweest een bevredigende verklaring te vinden.

Wat ik u wil vertellen is het volgende:

Het gebeurde allemaal op een vrijdag, eind juli 2022. Samen met mijn vrouw fietste ik door de bossen in de omgeving van Zwolle. Ik had voor een week een Finse trekkershut in Ommen gehuurd op een camping langs de Vecht. Het weer was uitstekend, zonnig met een temperatuur van ongeveer vierentwintig graden. Kortom, perfect weer om samen te picknicken.

Tot die bewuste vrijdag verliep alles soepel. We hadden leuke dagen en deden zelfs mee aan enkele activiteiten die het recreatieteam had bedacht. De dropping van maandagavond vond ik op een gegeven moment heel beangstigend. Diana en ik liepen samen met twee andere campinggasten langs een oude boerderij toen de kwaai boer met een buks in de aanslag ons wegjoeg. We stormden als bange konijnen het maisveld in. Omdat het meenemen van een telefoon tijdens de dropping verboden was, verdwaalden we al snel. Twee uur later stapten we met ons vieren in een Volkswagen kever die ons een lift naar het centrum van Ommen gaf.

Ook de bingo van die woensdagavond was teleurstellend, want ik had graag een prijs gewonnen. Die gingen telkens naar dezelfde deelnemers, alsof ze een abonnement op de bingo hadden.

Ten oosten van Ommen ligt een kleine zandverstuiving, die in de volksmond Sahara wordt genoemd. Mijn vrouw had die morgen wat lekkernijen ingeslagen, want we hadden gepland om gezellig te picknicken. Onze dochters, Milou van zestien en Danique van vijftien, die zichzelf véél te oud vinden om nog met hun ouders te gaan kamperen, hebben we maar thuisgelaten. Ze hadden andere plannen met hun vriendjes. De buurvrouw was bereid om een oogje in het zeil te houden, maar dat hebben we natuurlijk niet aan de meiden verteld. We zijn niet van gisteren!

Nadat de boterhammen waren gesmeerd, stopte ik wat koude drankjes en fruit in een koeltas en deed deze in mijn fietstas. Vol goede moed fietsten we naar onze bestemming, zo'n zes of zeven kilometer vanaf de camping. Eenmaal aangekomen op de plek van bestemming, zetten we onze fietsen tegen een naaldboom. Helaas kan ik niet zeggen om welke soort het ging, omdat ik geen groene vingers heb en dus ondeskundig ben op het gebied van bomen en planten.

Mijn vrouw haalde een geblokte plaid uit haar fietstas en legde die op de met naalden bedekte grond. Waarom ze die niet gewoon in het zand uitvouwde, was voor mij een raadsel, want af en toe moest ik een naald uit mijn hand peuteren wanneer ik die weer op de plaid plaatste. Ik sprak mijn vrouw nooit tegen.

Vervolgens stalde ze lekkernijen uit en kon de picknick beginnen. Tot dusver liep alles volgens plan.

Echter, bij het eten van mijn eerste boterham met jam ging het al mis. Een beeldschone brunette van ergens in de dertig fietste langs ons plekje en begon opeens uitbundig met haar fietsbel te bellen. Ze begroette mij enthousiast, en ik reageerde vrolijk en onbezorgd door naar haar te zwaaien. Mijn vrouw had echter een andere kijk op de situatie, en toen ik mijn hand weer op de plaid legde, boorde een verraderlijke dennennaald zich zonder genade in mijn vlees als straf voor mijn hoffelijkheid. Ik vloekte, trok dat rotting eruit en drukte hem als een opgerookte peuk in het zand.

Mijn goede humeur begon langzamerhand te verdwijnen, maar toch kon ik het niet laten om steeds naar die brunette te kijken. Ik had geen controle meer over mijn brein, want die vrouw had een enorme aantrekkingskracht op mannen. Laat me duidelijk zijn, ik hou ontzettend veel van mijn vrouw, dus ik dacht gewoon dat de brunette zich in de verkeerde persoon had vergist.

Niet dus!

Ze fluisterde mijn naam die zich over de hele Sahara verspreidde. Gelukkig zat ik in Ommen en niet in Marokko of Tunesië, anders had heel Noord-Afrika van mijn naam geweten. Neem mij niet kwalijk, ik heb mij nog niet aan u voorgesteld. Mijn naam is Charles van Rooijakkers, Charlie voor vrienden.

Dat was dus ook de naam die de brunette over de zandvlakte uitstrooide. Ik voelde de jaloeerse en boze blik van mijn vrouw op me branden en zei het enige woord dat ik op dat moment kon bedenken: "Wat?"

Ze antwoordde zoals verwacht, scherp: "Wie is dat?"

"Ja, weet ik veel, Diana. Ik ken haar niet."

"Zo te horen kent zij jou wel."

"Ik zei toch, ik ken haar niet!"

"Nee, nee."

"Wat nee, nee?"

"Laat maar."

Toen bleef de brunette bij ons staan en zei: "Joehoe, Charlie, lang niet gezien. Hoe gaat het met je, schat?"

Ik was het liefst heel diep onder het zand gekropen, maar de verontwaardigde blik van Diana weerhield me daarvan. Ik keek mijn vrouw aan en probeerde haar met een soort mimiek op mijn gezicht